

bevare den i og omkring Skagen værende store Fiskerbefolkning.

Mod Foretagendet har man indvendt, at det maa befrægtes, at Driften ikke skal kunne bære sig. I Bilag II. indeholdes en Del Beregninger, som gaa ud paa at godtgjøre, at en saadan Frygt er ubegrundet. Udvalget mangler nu vel de fornødne Forudsætninger for tilfulde at kunne bedømme Beregningernes Værdi. Men ligesom Møretallet i det Hele har faaet Indtrykket af, at de ere gjorte paa en ædruelig Maade, saaledes synes de at have vundet Tiltro hos de forskjellige Autoriteter og Private, der have havt med Sagen at gjøre. Der kan ogsaa anføres forskjellige Synspunkter, som gjør det mere sandsynligt, at Driften vil kunne svare Regning, end man ved den første Overveielse er tilbøielig til at antage. — Som Bilag I udviser, udgjorde Værdien af den Fisk, der i 1873 førtes landværts til Sjælland og Thyssland, $\frac{1}{3}$, medens Værdien af, hvad der udsortes søværts med svenske Optjøberfartøier og danske Kvaaser, androg $\frac{9}{10}$ af al den Fisk, der solgtes fra Skagen. I 1888 var Værdien af den landværts bortførte Fisk steget til det Sexdobbelte og udgjorde $\frac{2}{3}$ af Værdien af al den solgte Fisk. Men naar saaledes alt nu den overveieende Del af Fisken, uanset de ugunstige Transportforhold, føres til Lands, kan man sikkert antage, at den meste Fisk vil blive befordret med Jernbanen. — Som ovenfor bemærket, maa Skagboerne langt mere gennemgaaende end Andre hente deres Fornødenheder langveis fra, navnlig fra Frederikshavn og Omegn. Det kan derfor anses for temmelig givet, at Byens Forshyning i det Væsentlige vil ske ad Jernbanen, uden at det derfor vil være nødvendigt at anvende særdeles lave Fragttaxter. — Endelig vil der kunne forventes en ikke ringe aarlig Indtægt af Udstreiffende — Alle de nævnte Omstændigheder tale for, at Bruttoindtægten nogenlunde vil svare til de opstillede Beregninger. — Hvad paa den anden Side Driftsudgifterne angaar, viser Erfaringen fra andre Lande, at de paa saadanne Baner

kunne nedbringes betydelig. Dette vil faa meget mere gjælde om Skagenbanen, som den ikke vil behøve mange og hurtige Tog. — Der foreligger ogsaa Tilbud om Overtagelse af Jernbanens Drift af en saadan Beståf-fenhed, at det maa antages, at den, fra hvem Tilbudet hidrører, ikke tvivler om Rigtigheden af sine Beregninger med Hensyn til Driften. Møretallet formener derfor, at der kan have sig gode Forventninger om Planens Gjennemførlighed, og at man kan se bort fra det Uregelmæssige i, at en Kommune overtager Garantien for Driften.

Forsaaibid man maatte hente Betæneligheder fra de Konsekventer, som Lovforslaget mulig kunde føre med sig med Hensyn til lignende Jernbaneanlæg paa andre Steder, da turde der være lidet Anledning dertil; Lovforslaget er extraordinært, motiveret ved de aldeles extraordinære Skagenforhold, til hvilke intet Sideskifte haves andetsteds.

Hvad endelig angaar Lovforslagets Bestemmelse om, at Statens Tilskud skal fastsættes til 100,000 Kr. pr. Mil, da er dette ikke blot i og for sig, men, da det udgjør $\frac{2}{3}$ af samtlige Anlægsomkostninger, tillige forholdsvis et saa stort Tilskud, at det har været Gjenstand for Overveielse, om det ikke lod sig nedbringe. Tanken har været ledet hen paa at forlange, at Amtskommunen skulde forhøje sit Tilskud af 120,000 Kr. Men efter at være blevet oplyst om, at den nævnte Kommune er temmelig bebyrdet, idet Hartkornsbidraget til Amtskommunens Fornødenheder udgjør 17 Kr. pr. Td. Hartkorn, har man atter opgivet denne Tanke; en Nedsættelse af Statens Tilskud turde, efter hvad der foreligger, let bringe hele Sagen til at strande. En Del af Udgiften for Staten vil ventelig ogsaa opveies derved, at der, naar Jernbanen er anlagt, vistnok kan paaregnes en ikke uvæsentlig Besparelse paa en af Statens aarlige Udgiftsposter. I den Calculé, som er opstillet over Indtægten af Jernbanen, er Postens Beforbring anslaaet til 2,000 Kr. aarlig, medens Udgiften hertil, efter